

Från värdelös hund till framgångsrik behandlare

Stephen King var missbrukare och narkotikalangare. Ett samtal på en begravning blev vändpunkten. Idag driver han rehabiliteringshemmet Support house i Hamilton. Så här berättar han om sitt liv:

Text Pelle Olsson© (publicerat i Narkotikafrågan nr 2/2014)

”Pappa var engelsman, mamma kom från Nordirland. De flyttade hit 1953. Året därpå föddes jag i Hamilton. Som barn var jag en liten fetknopp och sökte tröst i att stoppa i mig mat, godis. Allt. Det var min missbrukspersonlighet som tog sig uttryck i ett matmissbruk. Dessutom hade jag dyslexi, men det tog lång tid att fatta varför det inte fungerade för mig i skolan.

Vid 17 års ålder kom cannabis in i mitt liv. Då hittade jag hem. Att bli hög kändes rätt. Och så kamratskapet med andra som var som jag. Vi samlades kring vårt gemensamma intresse cannabis. Lyssnade på rock och pop och upplevde starka känslor för musiken. Jag hade knappt druckit alkohol innan och jag rökte inte tobak. Cannabis var min första drog men alkohol kom in på allvar några år senare. Pimpla vin och röka marijuana hörde ihop med hippiekulturen.

Jag arbetade som dekoratör och målare. Rökte på medan jag jobbade. Stenad vid lunch. På kvällen blev det pubar, nattklubbar och rock’n roll.

Snart blev jag introducerat till nya droger; LSD, kokain, morfin, kodein, heroin. Började injicera när jag var 22 eller 23. På den tiden kunde man hålla på mycket utan att bli upptäckt. Vid 30 gick jag in i ett metadonprogram. Mina droger var mest olika opiater och narkotiska läkemedel.

Jag levde ihop med en maorikvinna som redan hade ett barn. Så småningom fick vi en son till.

När han var två år var hela familjen på en *Tangi*, en traditionell maori-begravning som håller på i flera dagar. En av min sambos kusiner kom fram till mig.

”Steve”, sa hon. ”När du är död och begravs, var och när det än sker, kommer din son att vara med. Då kommer han får höra att man pratar om dig som en *kuri taki*.”

Kuri taki betyder värdelös hund på maori. Det där påverkade mig. Inte vill jag att min son skulle komma ihåg mig som en värdelös hund. Så jag gick in i behandling för min hans skull. En riktig drogfri behandling på ett behandlingshem i Auckland. Det här var 1991.

Min sambo tyckte också att det var en bra idé. Vi hade varit tillsammans i tolv år. Hon var inte missbrukare, istället hade hon rollen som min räddare och möjliggörare. När jag kom hem utan att vara påverkad av några droger kände hon inte igen mig.

”Vem är du?” sa hon.

Jag var en ny människa med mål och ambitioner i livet, men hon föredrog den andra Steve som alltid låg och sov på soffan hela eftermiddagarna. Vår relation kollapsade när hon inte längre kunde vara medberoende. Vi bröt upp från varandra och jag tog ett återfall som varade i tre månader. Men det var annorlunda att missbruka när jag visste att det fanns ett sätt att leva utan droger. Gjorde ett nytt försök med behandling och sedan dess, mars 1992 har jag varit drogfri.

Under de första åren gick jag på tio NA-möten (Anonyma Narkomaner) i veckan. Nu räcker det med ett möte var fjortonde dag.

Fick jobb på ett avgiftningsställe och utbildade mig till drogterapeut. Så småningom återvände jag till min hemstad Hamilton, men det fanns ingen säker plats här för mig. Jag måste själv skapa ett ställe där jag och andra tillfrisknande kunde hålla till. Vi lyckades övertyga några av beslutsfattarna i stan att ge oss bidrag. Det blev en kvarts miljon dollar så att vi kunde köpa det här huset och starta en stödverksamhet. Så småningom utvecklades den, tack vare stöd från hälsoministeriet, till det behandlingshem med ytterligare en byggnad som jag driver idag.

Support house Hamilton invigdes 2001 av dåvarande hälsoministern Annette King. Här finns nio platser för inläggande vård, dels som motivationshem inför en längre behandling, dels som

halvvägshus, efterbehandling. Vi startade samtidigt som många liknande institutioner lades ner. Drogfri behandling håller på att försvunna i Nya Zeeland. Det är harm reduction och medikalisering som gäller. Man vill reglera missbruket, men inte konfrontera. Reformen att tillåta licensierade butiker att sälja vissa syntetiska droger är en del av den här utvecklingen. Jag tror inte på det. Min erfarenhet som missbrukare är att jag tog allt jag kom över bara det förändrade min verklighet. Att använda lite narkotika fungerar inte. Jag vill förstärka möjligheterna till behandling utan droger för alla som är beroende av någon substans. Det inkluderar cannabis. Många tror att det är nästan ofarligt, men det smyger sig in i samhället särskild bland ursprungsbefolkningen och de sämre ställda och förstör deras mentala hälsa.

Att hjälpa andra att hitta sig själv, är fortfarande min passion. För så var det för mig; det var inte alkoholen eller drogerna som var huvudproblemet utan Steve, men egen beroendepersonlighet.

Visst har jag kvar en massa defekter. Är arbetsnarkoman och fanatisk att hålla mig i form genom att gå på gym. Tar aldrig semester härifrån eftersom jag är ett kontroll-freak också.

Men ingen av mina barn tycker att jag är en värdelös hund.”